

התחרות העולמית על הסיפור הקצר

ביוזמת

NEW YORK

Herald Tribune

בשיתוף פעולה עם

העולם הזה

התאריך האחרון להגשת הסיפורים הוא ה-15 במאי, 1953.

רשאי להשתתף בתחרות כל סיפור שלא יעלה על 3000 מלה. סיפור קצרצר יהיה בעל אותם טיבויים שיהיו לסיפור שאורכו מספר המלים המקסימלי.

ועדת השיפוט הארצית, שהיא בלתי-תלויה לחלוטין במערכת העולם הזה, תבחר בארבעה סיפורים מקומיים (או בפחות, אם לא תמצא ארבעה סיפורים ראויים לכך). סיפורים נבחרים אלה ישלחו למערכת העולמית וישתתפו בתחרות על הפרס הבינלאומי של 5000 דולר.

נוסף על הפרס הבינלאומי, הקציבה מערכת העולם הזה פרס מקומי של 150 ד"ל לסיפור המקומי הזוכה, ושני פרסי משנה של 50 ד"ל כל אחד לסיפורים שיוזכו במקום השני והשלישי.

עד כה הודיעו על השתתפותן בתחרות: אוסטרליה, בלגיה, קונגו הבלגית, בריטניה, פילנד, צרפת, יוון, הודו, ישראל, יפאן, מקסיקו, מאדגאסקאר, ניו זילנד, הפיליפינים, מאקסיסאן, ארצות-הברית, תורכיה, ונצואלה, ויאטנאם ודנמארק.

העתון-היוזם בכל ארץ, והעולם הזה בישראל, יפרסם את כל הסיפורים, שישלחו למערכת העולמית מכל הארצות. דעתו תשפיע על ההחלטה הסופית.

את ההצהרה הפומית יש לשים במעטפה סגורה, מצורפת לסיפור. אין בשום פנים לסמן את שם הכותב על הסיפור עצמו. זהות המחברים אשר סיפוריהם לא זכו בתחרות לא תתגלה בכל צורה שהיא.

הצהרה

אני הדין
מ (כתובת מלאה)

כותב הסיפור

ששלחתי לתחרות העולמית באמצעות העולם הזה, מצהיר בזה:

- (א) את הסיפור כתבתי אני, ואני הבעל היחיד של זכויותיו.
- (ב) הסיפור הזה לא נתפרסם עדיין בשום צורה שהיא, ולא מסרתי את זכויות הפרסום לשום גורם שהוא.
- (ג) הנני ססכים מראש שהחלטת השופטים תהיה ללא ערעור.
- (ד) אני מוסר למארגני התחרות העולמית את כל הזכויות הבלעדיות על הסיפור הנ"ל, כולל פרסום בכל הארצות המשתתפות בתחרות, עד לגמר תקופה של ששה חודשים אחרי סיום התחרות העולמית.
- (ה) אני מוסר את זכות הפרסום של סיפור זה למערכת העולם הזה תמורת הפרסים שקבעה, אם אזכה באחד מהם, ותמורת שכר-הסופרים הרגיל במקרה שלא אזכה בפרס, והמערכת תרצה לפרסמו.
- (ו) אני מסכים מראש להכללת הסיפור בספר בינלאומי או ישראלי, אחרי שאזכה לכלל הסכם על שכר-הסופרים.

תאריך:

צדק יחסי

כשנודמנו יחד בבית הבראה של משק גבי עת ברנר כמה שופטים ועורכי דין פנתה אשה אחת אל שופט בית המשפט העליון שלמה זלמן חשין, אמרה שאין צדק במדינה, תשובת חשין: "אולי אין ביצים ואין בשר, אולם הצדק עוד נמצא בשפע". אחר גילה השופט צד חדש של אישיותו, ארגן נשף רקודים והזמין למחול את המתלוננת. לפני כתשעה חודשים פגע קשות המבקר הספרותי של הארץ ברוך קורצווייל ב"סיפור שלמה צמח", כינהו בכינויי גנאי, האשימו בהערכת קטעים מעתונות לועזית, השבוע פרסם הארץ דין וחשבון של ועדת בוררים שחבריה היו שני סופרים: בן ציון בן שלום ודב סרן ואיש משפטים - שבתאי רוזן היועץ המשפטי של משרד החוץ. קבעה הוועדה: קורצווייל לא צדק, הת' כחן לגרום נזק.

כשהגיחה לורנה וינגייט השבוע את אבן היסוד לכפר וינגייט ליד עתלית, סיפרו יודעי דבר כמה פרטים בלתי ידועים על חי בעלה המנוח, הגנרל צ'ארלס אורד (פלור-גות הלילה) וינגייט. בין השאר: בימי מערכת חבש, כשוינגייט פעל, בעזרת הגנרל היווה ("מלך המלכים") סלסילה. להמריד את שבטי חבש נגד האיטלקים, קיבל לפתע הוראה לכל לתת לגנוס להיכנס לביתו, אדום אבבה, לפני שהלה יסכים לחתום על כמה הסכמים פוליטיים עם בריטניה. וינגייט ראה בזאת הפרה צינית של חובות המור, סר, הרכיב את הגנוס על סוס לבן, הכניס אותו לעיר הבירה בתהלוכה חגיגית. כשהגנרל קניגהם, המפקד הכריטי הראשי, נוף בו קשות על הפרת הפקודה, שלח וינגייט יד בנפשו, חתך לעצמו את הצוואר. רק בקושי ניצל חייו.

חברה טובה

ישראלי שנקלע לחברה טובה הוא מייכאל אורד מעובדי השידור העברי של קול אמריקה שראויין השבוע שתי נשים חמודות: כטי דיוויס וג'ודי גרלנד.

סנסציה בקנה מידה מרחבי גרמה ידיעה שפורסמה בשבועון קהירי כי הזמר המפורסם מוחמד עבד אל-והאב היה מועמד של מפלגת החאפד לבחירות שנועדו להיערך לפני ההפיכה. השיב הזמר: "אין זה אלא שקר גדול. איזה אדם נורמלי יבחר להופיע חנם (בנאומים פוליטיים) בפני קהל שעה ש' הוא יכול לקבל 500 ל"י (בעד הופעה אומי נוחית)?"

הודה אמן הקולנוע צ'ארלי צ'אפלין בפני בנו סיני: "אני עצוב כשאני חושב ש' התעשרתי מהופעות בתפקידים של אנשים עצובים."

בישיבת הוועד הפועל של הצ"כ סיפר שר המסחר והתעשייה, ד"ר פריץ ברנשטיין כי יכול היה להשיג, במחיר נמוך, המאה מתוצרת אמריקאית, אולם נתקל בהתנגדות חריפה מצד יצרני המרגרינה המקומיים. העיר ברנשטיין: אילו היינו חוללים לעבוד בארץ, משתיקים את כל התעשייה. וניזונים על תוצרת חוץ בלבד, הייתה עולה לנו המדינה בפחות דיביזים.

באותה הזדמנות גילה השר ברנשטיין כי כאשר הציג לפרופסור אלברט (תורת היחסות) איינשטיין, לבקר בארץ, השיב לו איש המדע, גרמנית: מוטב שלא אבוא, כי כל הסנובים יכרכו עצמם בשרוכי סנדלי, כששאלו עתונאים את יוסף נחמיאס, סגן המפקח הכללי של המשטרה, הפורש מ' תפקידו, מה התפקיד שיקבל על עצמו (כנראה במשרד החוץ) ענה: "אדרכה, אולי תספרו לי אתם?" אחר היראה בקול רם, החליט: "הדבר הטוב ביותר הוא לקבל קיוסק. אין הנהלת פנקסים, אין מס הכנסה..."

הבוס של נחמיאס, המפקח הכללי יחזקאל פחר, גילה צד חיובי בענין סמוכה, שגם אינעמיות כה רבה למשטרה. אמר המפקח: העניין הוכיח את הגיונותה המוחלטת של המשטרה, שלא התביישה להודות בסעות ול' שחרר את ההשוד מיד כשנתברר לה שאין מקום להעמידו לדין, דבר שמשטרות מסוי' ימות אחרות לא היו עושות לעולם. נזכר יגאל אלון: כשהדריך, לפני 15 שנה, במקלע, התפאר אחד מחניכיו שהוא מסוגל לירות כדור בודד במקלע כשזה מכון ליריה "שוטסת". במקרה שמע יצחק שדה התפארות זו, התרגז: "האם בשביל זה נתנו לך מקלע? כדי לירות כדור בודד מספיק לך רובה. אם אתה רואה מטרה, הרבץ צורו. אם אינך רואה מטרה, על תירה בכלל!"

סרחון האנושות

מאז היות העולם, היתה השממה הפריחה כל פרח וצמח שקלטו את קרני השמש והפריחו ניצ'ניהם, כללו חומר חימי הקרוי: כלורופיל. דבר זה היה בו משום עניין מסוים לחימי אים ורופאים; את האיש ברחוב לא עניין הדבר כלל.

אנשי מדע רבים החלו, לפני כמה עשרות שנים, לחקור את הכלורופיל. הם סברו כי חומר שיש בו כוח הפראה כה גדול בודאי אפשר יהיה למצוא לו שמוש רפואי.

החוקרים נתאכזבו עד מהרה, קבעו כי הכלורופיל, משהוצא מסביבתו הטבעית, אבד את ערכו. הם הרחיקו לכת וקבעו שאין להשי' תמש בחומר אמילו לשם ריפוי פצעים, כפי שהשתמשו בו בעבר.

בשנת 1949 פרסם ד"ר הרוד חסטקוט פניו יורק מחקר על השימוש בכלורופיל לצרכים רפואיים. היו אלה תוצאות ניסוי בבני אדם ובבאזשים, חיות המסירות ביותר, הניסויים לא עלו יפה כי ד"ר חסטקוט גילה שהכלורופיל לא ריפא חוסר דם ומחלות אחרות, כפי שקיווה תחילה.

מפסקה זעירה - הון גדול. אך פיס' קה זעירה בתוך הדין וחשבון היתה, תוך חודשים ספורים, נלצחון גדול. בין היתר כתב ד"ר חסטקוט כי הכלורופיל השטיע על אדוי הריחות הרעים של האדם שבאו כי תוצאה מהועה, עצבנות ומחלה.

בעלי תעשיית הרפואות גילו פיסקה זו חבויה בתוך דין וחשבון רפואי גדול, הפכה מיד לאחד העסקים הפורחים בארצות הברית. ייצור המצרכים השונים לא היתה בעיה כלל. את עיקר העבודה צרכים היו לעשות אנשי הפרסומות ויחסי הציבור. אלה מלאו את דמי העתונות האמריקאית במודעות גדולות, כגון: "אשתך אינה אוהבת אותך עוד? ואיך תאהב אותך כשפיך מסריח מטבק ומ' יין? אל תתאג! קנה טבלאות כלורופיל!" או "הפוך את ויעת רגליך למישושים ב' עזרת ממך כלורופיל!" "הקסם הירוק יפ' תור את כל בעיותיך."

ירק לשניים. נוסף על המצרכים המיוח' דים להרחקת ריחות, הוציאו היצרנים ה' אמריקאים לשוק תכשירים שונים שהכלו, לדבריהם, כלורופיל. משחת השנים הלבנה, הגרילה, הפכה לחלת העבר, אנשים "מודר' ניים" השתמשו במשחה שכללה את "הקסם הירוק".

התעשייה החימית האמריקאית הוציאה את הכלורופיל לשוק במאות צורות: טבלאות, אבקות, גומי-לעיסה, משחת שנים, מי-שטיפה, שמפו וסיגירות.

היצרנים זכרו חסד לא רק לבני האדם, זיכו בכלורופיל אפילו את הכלבים, למענם הופק מזון מיוחד שכלל חומר זה, כדי ש' גם ריחו של הכלב יהיה נעים לבריות.

האמת המדעית, כמובן, היתה רחוקה ב' הרבה מחזונו המרחיק לכת של מומחי ה' פרסומת האמריקאים. אכן, לכלורופיל היתה השפעה מה ניטרליוציזה של ריחות. כתב משרד התקנים הרשמי של ממשלה ארצות הברית: "... כל זה לא ישפיע כלל על ה' ריחות הטבעיים של גוף האדם."

נזק רפואי. משפט פסקני זה, שלא כלל כל פסקדין שלילי, הביטח להם לקוחות נצחיים. אולם בטרם הצליחה התעשייה להת' פשט, לעבור לארצות אחרות. נזקקה אגודת הרופאים האמריקאית, הורתה לכמה מחוקריה המובחרים לבדוק אם אכן נכונה הגירסה שהכלורופיל גרם נזק ניכר לכבד ולמרה.

המועצה הרפואית פרסמה הודעה שהס' בירה כי הערך היחיד של תכשירי הכלורופיל הוא הפרסומת המסחרית, לא החמרים הכל' לים בתכשירים. יותר מחתידעת זו השפיע חרוז רצחני, שהופיע באחד העתונים ה' גדולים, נפוץ כהרף-עין מחוף אל חוף:

מדוע מסריח התיש' בלי הרף הזולל כלורופיל מבוקר עד ערב?

אך קשה להניח שהבחור האמריקאי הצעיר לא יענה למודעה הקוראת לו: "היה גבר! נשים לעשרות יקיפוך בהערצה אם תשתמש בטבלות כלורופיל!" ששה עשר מיליון ה' דולר שהוצאו על פרסומת הכלורופיל ה' כיחו שהבחור האמריקאי רצה להיות גבר.

גם לישראל, בה החלו המודעות הצנועות הראשונות על הכלורופיל מופיעות בעתונים היומיים.